

1105

1. Beh. af Lovf. om gift Kvindes Formuesraadighed.

1106

Naar nu f. Ex. det blev omtalt — jeg tror det var af den sidste ærede Læser —, at man havde oplevet af og til det Tilfælde, at Manden kom hjem Lørdagaften, tog hvad Konen havde erhvervet og drat det op tillige med Alt, hvad han ellers havde, saa spørger jeg, var det ikke naturligt for Statsmagten, at den beslyttede den Svage i dette Forhold, og kunde det ikke ske derved, at en saadan Mand, som havde begaaet den Slags Ting, eller som for Exempel var en anerkjendt Drukkenboldt, berøvedes Formynderstabet for sin Familie. Jeg spørger, er det Retfærdighed at lade En, som Loven havde tænkt sig skulde være den naturlige Bærger for Familien, vedblive at være det, naar det viser sig, at han er en Tjende af det fælles Guds i Familien. Er det ikke muligt at faae en Bestemmelse af den Art ind i et Lovforslag som dette? Jeg vil nævne andre Tilfælde, som desværre ikke alene høre hjemme i disse Samfundslag, men dog ogsaa findes i dem, nemlig at en saadan Mand har en Frille et eller andet Sted, som han øbster Familiens Penge paa, idet han berøver Familien det daglige Brød for at føde en saadan. Jeg spørger, er det retfærdigt, at Sligt kan finde Sted? Skal Loven sanktionere en saadan Mand i hans Formynderstilling for Familien? Det forekommer mig, at der var Anledning til ogsaa at tage dette med ved en saadan Leilighed. Jeg har tidligere omtalt her et Forhold, hvor en nedrig Opførsel kan finde Sted fra Familiefaderens Side mod Familien f. Ex. i Tilfælde som dette, hvor der har været Separation mellem Manden og Konen, og Manden saa alligevel vedbliver at være Disponent over Formuen. Naar nu maatte Grunden til Separationen har været den, at han har sin Interesse andetsteds, hvor han øbster Familiens Penge, skal det saa være rigtigt, at han vedbliver at være Disponent, og det endog efter at det er kommet saavidt, at der har fundet Separation Sted? Jeg vil tillade mig at spørge, om det ikke ogsaa var et Forhold, som der kunde være Grund til at gribe ind i. Fra det Dieblit af, at en Separation havde fundet Sted og det var befundet, at Grunden til, at den var kommen frem, laa paa Mandens Side, er det min Mening, at han ikke mere burde have Dispositionsret over Familiens Eiendom. Det er jo Noget, der lader sig føre Kontrol med, eftersom Dyrigheden skal virke med, for at en Separation kan finde Sted. En saadan Mand er istand til under Separationstiden at bortestamotere hele

Formuen, og saa staar Familien tilbage tomhændet og nøgen, naar han maatte flygte til et andet Land med sin Frille. Der er, mine Herrer, mange Forhold af den Art, som man ikke bør være blind for, men som man bør søge at raade Bod paa, selv om man ikke kan faae det hele Forhold med Hensyn til Formuesællestabet reformeret. Det er paatværgende nødvendigt, at der bliver gjort Noget med Hensyn til disse Punkter, jeg her har nævnt, og jeg tillader mig at opfordre den høitærede Minister til at gjøre, hvad han kan, i saa Henseende. Jeg kjender ogsaa den høitærede Ministers velvillige Stemning for, at der dog snart kunde gjøres Noget, idetmindste i disse Retninger. Jeg skal altsaa stemme for Forslaget og ønske, at der maatte blive nedsat et Udvalg, som kunde tilfætte det Manglende.

O. Christensen: De tre foregaaende Lævere, der have haat Ordet, have været enige om et Princip, som vi alle kunne blive enige om, nemlig at virke hen til at betrygge de Svage, understøtte de Fortrykte, ligegyldig hvor de findes. Dertil kan jeg ogsaa slutte mig. Jeg tror, det er vor Pligt at gjøre Alt, hvad vi fornaa, for at rætte en hjælpende Haand der, hvor det viser sig, at enten det ene eller det andet Individ i Samfundet lider paa Grund af Tyranni. Det er jeg fuldkommen enig med de Herrer om. Hvad nu angaar det foreliggende Lovforslag, da kan jeg naturligvis iaar fatte mig meget kortere end iltor, eftersom det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgfreds (Stårup) endnu tydeligere, end jeg sagde iltor, har godtgjort, hvorledes Retsholdet til Trediemand vilde kunne udvikle sig i disse Forhold, hvis dette Lovforslag blev ophøiet til Lov. Vi se jo, at Kjendsgjerninger tale i denne Retning. Vi se jo, hvad jeg hentydede til iltor, at om ogsaa Manden og Konen leve temmelig daarlig sammen, saa blive de dog let enige om, naar Kreditorerne og Fogdens Folk komme, at sige, at Alt det, der findes hos dem, er Konens Eiendom. Vi have jo hørt, hvorledes det er gaaet til i en anden Verdensdel, og vi skulde slet ikke tro Andet end, at Folk herhjemme i Almindelighed ere ligesaa kloge, i Særdeleshed naar det dreier sig om at bedrage Andenmand, undertiden den, der har hjulpet dem op og støttet dem i en lang Arrække. Desuden forekommer det mig, at Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, er saa vagt og elastisk, som det vel kan tænkes,